

NATURA 2000 - STANDARDOWY FORMULARZ DANYCH

dla obszarów specjalnej ochrony (OSO),
proponowanych obszarów mających znaczenie dla Wspólnoty (pOZW),
obszarów mających znaczenie dla Wspólnoty (OZW) oraz
specjalnych obszarów ochrony (SOO)

OBSZAR PLH220091

NAZWA
OBSZARU Piotrowo

ZAWARTOŚĆ

- [1. IDENTYFIKACJA OBSZARU](#)
- [2. POŁOŻENIE OBSZARU](#)
- [3. INFORMACJE PRZYRODNICZE](#)
- [4. OPIS OBSZARU](#)
- [5. STATUS OCHRONY OBSZARU](#)
- [6. POWIĄZANIA OBSZARU](#)
- [7. MAPA OBSZARU](#)

1. IDENTYFIKACJA OBSZARU

1.1. Typ B	1.2. Kod obszaru PLH220091	Powrót
---------------	-------------------------------	------------------------

1.3. Nazwa obszaru

Piotrowo

1.4. Data opracowania 2009-03	1.5. Data aktualizacji 2025-01
----------------------------------	-----------------------------------

1.6. Instytucja lub osoba przygotowująca wniosek:

Nazwisko/Organizacja:	Generalna Dyrekcja Ochrony Środowiska
Adres:	Polska Al. Jerozolimskie 136 Warszawa 02-305
Adres e-mail:	kancelaria@gdos.gov.pl

Data zaproponowania obszaru jako OZW:	2009-10
Data zatwierdzenia obszaru jako OZW(*):	2012-01
Data objęcia obszaru ochroną SOO:	2022-01
Krajowe odniesienie prawne dla formy ochrony SOO:	rozp. MKiŚ z dn. 19 października 2021 r. w spr. soo Piotrowo (PLH220091)

2. POŁOŻENIE OBSZARU

[Powrót](#)

2.1. Położenie centralnego punktu [wartości dziesiętne stopni]:

Długość geograficzna
18.1494

Szerokość geograficzna
54.1931

2.2. Powierzchnia [ha]:

483.03

2.3. Obszar morski [%]

0.0

2.5. Kod i nazwa regionu administracyjnego

Kod poziomu NUTS 2

Nazwa regionu

PL63	Pomorskie
------	-----------

2.6. Region biogeograficzny

Kontynentalny (100.0
%)

3. INFORMACJE PRZYRODNICZE

[Powrót](#)

3.1. Typy siedlisk przyrodniczych występujących na terenie obszaru i ocena znaczenia obszaru dla tych siedlisk:

Typy siedlisk wymienione w załączniku I						Ocena obszaru			
Kod	PF	NP	Pokrycie [ha]	Jaskinie [liczba]	Jakość danych	A B C D	A B C		
						Reprezentatywność	Powierzchnia względna	Stan zachowania	Ocena ogólna
3160			5.26		G	C	C	B	C
4030			0.21		G	D			
6230			0.29		G	D			
7120			2.23		G	C	C	C	C
7140			12.09		G	B	C	B	B
9110			22.19		G	B	C	B	B
9160			2.87		G	C	C	C	C
91D0			13.07		G	C	C	C	C

- PF: dla typów siedlisk, do których mogą odnosić się zarówno formy priorytetowe, jak i niepriorytetowe (6210, 7130, 9430) należy wpisać „x” w kolumnie PF celem wskazania formy priorytetowej.
- NP: jeśli dany typ siedliska nie istnieje już na danym terenie, należy wpisać „x” (opcjonalnie).
- Pokrycie: można wpisywać z dokładnością do wartości dziesiętnych.
- Jaskinie: w przypadku siedlisk typu 8310 i 8330 (jaskinie) należy podać liczbę jaskiń, jeśli nie są dostępne szacunkowe dane na temat powierzchni.
- Jakość danych: G = „wysoka” (np. na podstawie badań); M = „przeciętna” (np. na podstawie częściowych danych i ekstrapolacji); P = „niska” (np. zgrubne dane szacunkowe).

3.2. Gatunki objęte art. 4 dyrektywy 2009/147/WE i gatunki wymienione w załączniku II do dyrektywy

92I43IEWG oraz ocena znaczenia obszaru dla tych gatunków

Gatunki					Populacja na obszarze						Ocena obszaru			
Grupa	Kod	Nazwa naukowa	S	NP	Typ	Wielkość		Jednostka	Kategoria	Jakość danych	A B C D	A B C		
						Min	Maks		C R V P		Populacja	Stan zachowania	Izolacja	Ogólnie
F	6236	Rhynchocypris percunus			p	8	8	localities	C	M	B	B	C	B

- Grupa: A = płazy, B = ptaki, F = ryby, I = bezkręgowce, M = ssaki, P = rośliny, R = gady.
- S: jeśli dane o gatunku są szczególnie chronione i nie mogą być udostępnione publicznie, należy wpisać „tak”.
- NP: jeśli dany gatunek nie występuje już na danym terenie, należy wpisać „x” (opcjonalnie).
- Typ: p = osiadłe, r = wydające potomstwo, c = przelotne, w = zimujące (w przypadku roślin i gatunków niemigrujących należy użyć terminu „osiadłe”).
- Jednostka: i = osobniki pojedyncze, p = pary lub inne jednostki według standardowego wykazu jednostek i kodów zgodnego ze sprawozdawczością na podstawie art. 12 i 17 (zob. [portal referencyjny](#)).
- Kategorie liczebności (kategoria): C = powszechne, R = rzadkie, V = bardzo rzadkie, P = obecne - wypełnić, jeżeli brak jest danych (DD), lub jako uzupełnienie informacji o wielkości populacji.
- Jakość danych: G = „wysoka” (np. na podstawie badań); M = „przeciętna” (np. na podstawie częściowych danych i ekstrapolacji); P = „niska” (np. zgrubne dane szacunkowe); DD = brak danych (kategorię tę należy stosować wyłącznie, jeśli nie da się dokonać nawet zgrubnej oceny wielkości populacji - w takiej sytuacji można pozostawić puste pole dotyczące wielkości populacji, jednak pole „Kategorie liczebności” musi być wypełnione).

4. OPIS OBSZARU

4.1. Ogólna charakterystyka obszaru

[Powrót](#)

Klasa siedliska przyrodniczego	Pokrycie [%]
N19	0.94
N16	12.7
N17	32.99
N12	53.36
Ogółem pokrycia siedliska przyrodniczego	100

Dodatkowa charakterystyka obszaru:

Obszar jest położony w obrębie prowincji Niżu Środkowoeuropejskiego, podprowincji Pojezierza Południowobałtyckiego, makroregionu Pojezierza Wschodnio - Pomorskiego, mezoregionu fizycznogeograficznego Pojezierze Starogardzkie (Kondracki 2003).

Ukształtowanie terenu charakteryzuje się jednorodnością morfometryczną związaną z występowaniem form wysoczyzny morenowej pagórkowatej i falistej. Budowa geologiczna charakterystyczna jest dla terenów kształtowanych przez czwartorzędowe zlodowacenia. Obszar pokryty jest warstwą osadów czwartorzędowych oraz holocenów. Osady plejstoceny występują na powierzchni wysoczyzny (gliny zwałowe i osady piaszczyste, głównie fluwioglacjalne piaski ze żwirami), holocenów w dnach dolin oraz obniżeniach terenu, wykształcone w postaci różnych typów namulów i piasków rzecznych. W zagłębieniach terenu znajdują się także utwory torfowe i mułowo-torfowe. Gleby wykształcone na utworach morenowych są brunatne właściwe i brunatne wylugowane, wytworzone na gruntach mineralnych – glinach i piaskach gliniastych charakteryzujące się dużą i bardzo dużą żyznością. Znaczna część terenu gminy Nowa Karczma

pokryta jest glinami zwałowymi, piaskami i żwirami lodowcowymi. Dominujące formy terenu są zbudowane z łąk, mułków i piasków zastoiskowych oraz piasków i żwirów sandrowych.

Charakterystyczne dla całego mezoregionu jest występowanie licznych zagłębień bezodpływowych powierzchniowo, czyli jezior o różnej powierzchni, oczek oraz zagłębień chłonnych. Na terenie Obszaru znajdują się źródła rzeki Wierzycy, która jest lewostronnym dopływem Wisły o długości ok. 172,56 km (całkowita powierzchnia zlewni rzeki Wierzycy wynosi około 1602,6 km).

Torfowiska i towarzyszące im zbiorniki (oczka potorfowe, rzadziej naturalne jeziora) znajdujące się na Obszarze mają zróżnicowaną wielkość. Wśród nich jest rozległy, cenny kompleks torfowiskowy, z dużym zbiornikiem dystroficznym - Jeziorem Piotrowskim - położony pomiędzy Piotrowem, a Grabowską Hutą. Większość torfowisk była w przeszłości eksploatowana. Obecnie torfowiska zdominowane są przez zróżnicowaną roślinność mszarną z klasy Scheuchzeria-Caricetea fuscae oraz roślinność szuwarową - rozwijającą się wtórnie w potorfiach. Spotyka się tu m.in. fitocenozy Rhynchosporietum albae.

Na przesuszonych kopułach torfowiskowych występują fitocenozy mszarne, w których dominują wrzos i welnianka, licznie pojawia się sosna. Różnej wielkości powierzchnie w obrębie torfowisk zajmują płaty boru bagiennego Vaccinio uliginosi-Pinetum, a także drzewostany sosnowe z trzęślicą modrą i roślinami borowymi w runie. Niekiedy pojawiają się degeneracyjne postaci brzeziny bagiennego Vaccinio uliginosi-Betuletum pubescentis. Pło mszarne szeroką strefą występuje również na obrzeżach Jeziora Piotrowskiego. Tu stwierdzono m. in. niewielkie fitocenozy Caricetum limosae. W zbiornikach potorfowych często obecne są fitocenozy z pływaczami Utricularia vulgaris, U. minor oraz agregacje Potamogeton natans. Lokalnie, na obrzeżach torfowisk oraz w dolinkach niewielkich cieków, spotyka się kwaśne łąki niskoturzycowe z rzędu Caricetalia nigrae. Roślinność łąkowo-pastwiskowa, lokalnie ziołoroślowa wykształcona jest głównie: w dolinie Wierzycy poniżej Piotrowa, w niewielkich dolinkach dowiązujących do tej doliny oraz na mineralnych obrzeżach torfowisk.

Lasy obszarów wysoczyznowych oraz stoków dolin to przede wszystkim leśne zbiorowiska zastępcze z sosną oraz brzozą i świerkiem w drzewostanach. Dość duże powierzchnie zajmuje kwaśna buczyna niżowa Luzulo pilosae-Fagetum; małe enklawy obecnie zajmuje subatlantycki grąd gwiazdnicowy Stellario-Carpinetum.

Ostoja klasyfikuje się w czołówce najwartościowszych w regionie obszarów siedliskowych strzebli błotnej. Wyodrębniono tutaj 8 stanowisk tego gatunku. Dogodne siedliska bytowania strzebli tworzy 15 zbiorników wodnych o zróżnicowanej powierzchni i głębokości, w tym kompleksy akwenów częściowo ze sobą połączonych. Powierzchnia jednostkowa poszczególnych zbiorników wodnych rzadko przekracza wartość 0,1 ha, ale głębokość niektórych z nich przekracza 2 metry. Większość zbiorników wodnych otoczona jest lasem lub zadrzewieniami i jest pochodzenia antropogenicznego, jako miejsca dawnego wydobywania torfu. W większości zbiorników, poza strzeblą błotną występuje karaś srebrzysty. Łączną powierzchnię lustra wody w zbiornikach zamieszkiwanych przez strzeblę błotną szacuje się na około 1,4 ha. Wielkość populacji strzebli błotnej jest silnie zróżnicowana, jednak kilka osiąga nie mniej niż 1000 osobników starszych niż jednoroczne. W większości wypadków daje się zauważyć słabe użytkowanie bezpośredniego otoczenia zbiorników wodnych, co może świadczyć o niskim zagrożeniu strzebli błotnej w tym obszarze.

Obszar charakteryzuje się zróżnicowaną strukturą użytkowania terenu. Występują tu:

- duże powierzchnie nieużytków w postaci kompleksu torfowisk, bagien, zbiorników wodnych (w obniżeniach terenu),
- łąki i pastwiska (te głównie w dolinach cieków oraz na obrzeżach torfowisk),
- zróżnicowanej wielkości kompleksy leśne (najczęściej na stromych stokach wzgórz i dolin oraz w obrębie torfowisk),
- duże kompleksy pól uprawnych,
- zabudowa wsi Piotrowo oraz pojedyncze rozproszone gospodarstwa rolne osad związanych z obszarem,
- droga przecinająca ostoję, prowadząca z Kłobuczyna do Grabowskiej Huty oraz sieć lokalnych dróg gruntowych,
- linie energetyczne.

4.2. Jakość i znaczenie

Przedmiotem ochrony w obszarze jest 6 siedlisk przyrodniczych (3160, 7120, 7140, 9110, 9160 i 91D0) oraz strzebla błotna.

3160 - Naturalne, dystroficzne zbiorniki wodne:

W obszarze zlokalizowane są dwa istotne pod względem powierzchni zbiorniki wodne. Siedlisk w obszarze zaklasyfikowane została z oceną ogólną w złym stanie U2. Największe jezioro o cechach dystroficznych –

Jezioro Piotrowskie oraz jeden z mniejszych zbiorników wodnych, reprezentatywny dla jezior dystroficznych znajdujących się w kompleksie siedlisk torfowiskowych. W Jeziorze Piotrowskim nie stwierdzono obecnie roślinności wodnej, co może być cechą naturalną tego zbiornika, ale może także wynikać z nadmiernej humizacji, związanej ze spływem wód z meliorowanych torfowisk znajdujących się w otoczeniu. W jeziorze objętym oceną stwierdzono roślinność charakterystyczną dla zbiorników dystroficznych. Małe zbiorniki znajdujące się w kompleksie torfowiska przejściowego na północ od Jeziora Piotrowskiego oraz jeden zbiornik w otoczeniu torfowiska wysokiego przy północnej granicy badanego terenu są niewątpliwie antropogeniczne – powstały w miejscach eksploatacji torfu. Niewielkie jezioro znajdujące się na północ od Grabowskiej Huty (stanowiące siedlisko strzebli błotnej) uległo natomiast eutrofizacji i również nie może być obecnie klasyfikowane jako dystroficzne. W świetle powyższych obserwacji ogólny stan siedliska 3160 w obszarze oceniono jako niezadowolający. Wskaźnikami, które wyraźnie obniżyły wartość oceny są: włączenie jezior w system melioracyjny oraz cechy wody, a zwłaszcza przeźroczystość. Stan zachowania siedliska w obszarze oceniono na dobry, ze względu na stosunkowo dobrze zachowaną strukturę (II - większość wskaźników oceniono na FV) oraz dobre perspektywy zachowania funkcji (II). W stosunku do Jeziora Piotrowskiego istnieją przesłanki, że rozpoczął się tu proces degeneracyjny, który może w przyszłości doprowadzić do przekształcenia jeziora dystroficznego w zbiornik humo-eutroficzny. Stopień reprezentatywności oraz niewielka powierzchnia względna siedliska zdecydowały o niskiej ocenie ogólnej (C).

7120 – Torfowiska wysokie zdegradowane, zdolne do naturalnej lub stymulowanej regeneracji:

Trzy występujące w granicach ostoi Piotrowo torfowiska wysokie są stosunkowo zbliżone pod względem fizjonomii i stanu zachowania. Powierzchnia względna siedliska w stosunku do powierzchni tych fitocenoz w Polsce jest znikoma (C). Dwa z nich zlokalizowane są w kompleksie z torfowiskami przejściowymi i borami bagiennymi i powiązane są z resztą kompleksu systemem rowów odwadniających; trzecie leży w bezodpływowym zagłębieniu terenu w północnej części obszaru. Siedlisko 7120 otrzymało ogólną ocenę stanu ochrony na poziomie U2 tj. zły stan. Stopień reprezentatywności siedliska oceniono na C, ze względu na procesy degeneracyjne obserwowane w fitocenozach. Wyniesione nieco nad powierzchnię terenu kopuły torfowisk wysokich są wyraźnie przesuszone, co spowodowało ekspansję gatunków krzewinkowych przy jednoczesnym spadku znaczenia gatunków dolinek. Struktura gatunkowa mszaków jest również zaburzona – torfowce i mchy borowe mają tu zbliżony udział. Na przesuszonych siedliskach torfowisk wysokich obserwuje się sukcesję sosny i brzozy. W związku z powyższym stopień zachowania struktury siedliska ocenia się na III (częściowo zdegradowana). Silne przesuszenie siedliska i obserwowana sukcesja w kierunku boru bagiennego sprawia, że perspektywy zachowania funkcji w płatach torfowisk wysokich są niekorzystne (III), a odtworzenie właściwego stanu ochrony jest trudne lub niemożliwe (III). W związku z tymi przesłankami stan zachowania siedliska oceniono jako zdegradowany (C); również ocena ogólna siedliska jest niska (C).

7140 – Torfowiska przejściowe i trzęsawiska:

W obszarze Piotrowo torfowiska przejściowe zajmują znaczną powierzchnię, a ich ogólna ocena stanu jest niezadowolająca – U1. Część płatów nosi znamiona dawnej eksploatacji, duże powierzchnie siedliska rozwinęły się właśnie w regenerujących wyrobiskach torfowych. Do oceny wybrano dwa płaty: jeden bardzo dobrze zachowany, zlokalizowany przy wschodniej granicy obszaru, drugi zaś w strefie dawnej intensywnej eksploatacji torfu, na północ od jeziora Piotrowskiego. Siedliska 7140 w obszarze są dobrze zachowane pod względem struktury i funkcji – posiadają bogaty zestaw charakterystycznych gatunków i dobrze rozwiniętą warstwę mszystą. Nie stwierdzono także zagrożenia ze strony ekspansywnych gatunków roślin. Ogólną ocenę obniżono ze względu na obecność sieci odwadniającej w ich obrębie lub w ich sąsiedztwie oraz miejscami znaczący udział gatunków drzewiastych: sosny i brzozy. Dobre uwodnienie siedliska 7140 w granicach obszaru powinno skutecznie hamować dalszą ekspansję drzew i krzewów, stąd perspektywy ochrony oceniono na U1. Weryfikacja powierzchni siedliska wskazała, iż wynosi ono łącznie 11,74 ha, co jednak w stosunku do powierzchni siedliska w całym kraju jest wartością nieznaczącą (C). W Piotrowie torfowiska przejściowe koncentrują się głównie w jego centralnej części, tworząc kompleks z borami bagiennymi i torfowiskami wysokimi. Płaty siedliska wykształcają się tu w formie pła torfowcowego na obrzeżach dystroficznych zbiorników wodnych, bądź jako stadia regeneracyjne roślinności torfowiskowej w potorfiach. Fitocenozy siedliska w obszarze są stosunkowo bogate florystycznie i dobrze wykształcone, dlatego ich reprezentatywność ocenia się jako dobrą (B).

Również ogólny stan zachowania torfowisk przejściowych jest dobry (B). Ich struktura jest dobrze zachowana (II) - posiadają one bogaty zestaw charakterystycznych gatunków i dobrze rozwiniętą warstwę mszystą. Nie stwierdzono także zagrożenia ze strony ekspansywnych gatunków roślin. Właściwe uwodnienie

siedliska 7140 w granicach obszaru stwarza dobre perspektywy zachowania funkcji (II). Ocena ogólna siedliska – dobra (B).

9110 – Kwaśne buczyny:

Siedliska kwaśnej buczyny występują we wschodniej części obszaru Piotrowo w postaci 3 większych oraz jednego niewielkiego płatu. Siedlisko uzyskało ogólną ocenę stanu ochrony poziomie niezadowolającym U1. Są one izolowane przez leśne zbiorowiska zastępcze z sosną i świerkiem. W perspektywie czasowej obowiązywania PZO stan ochrony siedliska 9110 może ulec jedynie nieznacznej poprawie, dlatego perspektywy ochrony oceniono na U1. We wszystkich płatach buczyn na badanym terenie stwierdzono właściwą strukturę gatunkową drzewostanu. Runo jest także typowo wykształcone, choć jego skład jest ubogi, a pokrycie gatunków niskie. Cechy te sprawiają, że reprezentatywność siedliska oceniono na B (dobra). Ogólny stan zachowania można ocenić jako dobry (B). Aktualnie struktura siedliska jest średnio zachowana (III), o czym decyduje młody wiek drzewostanu, słabo zróżnicowana struktura pionowa oraz niskie wartości wskaźników martwego drewna. Ze względu na to, że nie stwierdzono żadnych zagrożeń dla trwania i rozwoju tego siedliska w obszarze istnieją doskonałe perspektywy zachowania jego funkcji (I), a właściwa gospodarka leśna w perspektywie wieloletniej przyczyni się do poprawy stanu ochrony. Powyższe przesłanki pozwalają podnieść ogólną ocenę stanu siedliska z C (znacząca) do B (dobra).

9160 – Grąd subatlantycki:

Siedlisko nie jest typowo wykształcone, degeneracja nastąpiła na skutek nasadzenia obcych gatunków (głównie sosny, świerka i modrzewia). Stwierdzono jeden, niewielki płat grądu subatlantyckiego o powierzchni 2,87 ha. Obecnie świerk występuje w drzewostanie jedynie pojedynczo, gdyż został wyeliminowany dzięki naturalnym procesom (gradacja). W drzewostanie dominuje buk, obecne są także m.in. dąb szypułkowy, brzoza brodawkowata i sosna zwyczajna. Runo lasu ma niewielkie zwarcie, występują tu gatunki związane z siedliskami mało żyznymi i kwaśnymi. Ogólna ocena siedliska: C - znacząca.

91D0 – Bory i lasy bagienne:

Bory bagienne rozwinęły się na badanym terenie na obrzeżach torfowisk oraz na groblach pozostałych po wydobywaniu torfu, stąd siedlisko to w większości ma strukturę mozaikową i jest poprzedzielane licznymi polami poeksploatacyjnymi. W obszarze znajduje się kilka płatów siedliska, zajmujących łącznie powierzchnię około 13,7 hektarów. W stosunku do ogólnej powierzchni tego siedliska w Polsce nie jest to wartość znacząca, Stopień reprezentatywności siedliska oceniono na stosunkowo niski (C - znaczący) ze względu na procesy degeneracyjne, jakie stwierdzono w części płatów. Siedliska są wyniesione ponad powierzchnię sąsiadujących z nimi torfowisk, a co za tym idzie są one przez nie drenowane. Przesuszenie siedlisk odzwierciedla ubogi skład florystyczny runa, co dotyczy zwłaszcza warstwy mszaków, która jest słabo rozwinięta i składa się w głównej mierze z mchów borowych (np. *Pleurozium schreberii*). Stan zachowania siedliska w obszarze jest średni (C). Zdecydowały o tym częściowo zdegenerowana struktura (III): degeneracja warstwy mszystej, stosunkowo młody wiek drzewostanu, obecność gatunków obcych siedliskowo (m. in. *Populus tremula*, *Salix cinerea*), a także niekorzystna perspektywa zachowania siedliska (III – brak możliwości polepszenia stanu uwodnienia, możliwe dalsze zmiany degeneracyjne). Ogólna ocena siedliska: C - znacząca.

6236 – Strzebla błotna (*Rhynchocypris percurrens*):

Wysoka liczba indywidualnych zbiorników wodnych zasiedlonych przez strzeblę błotną (9) i wysoka liczba jej potwierdzonych w 2019 roku stanowisk (8) w granicach obszaru Piotrowo nadal lokuje go w ścisłej czołówce listy obszarów utworzonych w sieci Natura 2000 w celu ochrony tego zagrożonego gatunku. Przytoczone liczby są wystarczająco wysokie, aby jeszcze nie dawać powodu do obaw o obecność strzebli błotnej w granicach obszaru. Obszar nadal zachowuje rangę jednego z najważniejszych miejsc ochrony strzebli błotnej w Polsce. Zarysowujące się po 2017 r. negatywne zmiany niektórych populacji i/lub siedlisk nie stanowią jeszcze zagrożenia dla obecności tego gatunku w granicach obszaru.

Uzasadnienie oceny populacji: ocena B

Demograficzna populacja strzebli błotnej w kraju jest bardzo trudna do oszacowania pod względem wielkości, dlatego też liczebność tej ryby wyraża się liczbą stanowisk, a nie liczbą osobników (Wolnicki i Radtke 2009, Wolnicki i Sikorska 2019). W obszarze Piotrowo znajdują się 11 stanowisk strzebli błotnej, podczas gdy obecnie ich łączną liczbę w kraju szacuje się na około 140 (Wolnicki i Sikorska 2019). Zatem stanowiska w obszarze stanowią około 7,85% krajowego stanu posiadania.

Stan zachowania w obszarze: ocena B

Najwyższa ocena wynika z faktu ogólnego dobrego zachowania cech siedliska gatunku na 8 z 11 badanych stanowiskach, z czego obecność gatunku potwierdzono w 9 zbiornikach w obrębie 8 stanowisk. Stan siedliska oceniono jako właściwy na sześciu stanowiskach (75%). Wskaźnik kardynalny jakim jest głębokość wody została oceniona na FV na sześciu stanowiskach. Nie bez znaczenia jest fakt możliwości odtworzenia siedliska gatunku w obszarze, jak również poszerzenia obszaru monitoringu o nowe stanowiska wykazujące właściwe cechy dla występowania gatunku.

Izolacja: ocena C

Strzebla błotna z obszaru Piotrowo nie była objęta niedawnymi badaniami naturalnego zróżnicowania genetycznego kilkunastu populacji z całego jej krajowego zasięgu. Wyniki tych badań świadczą o istnieniu ogólnie dużej międzypopulacyjnej zmienności genetycznej, wynikającej z ograniczonego przepływu genów między poszczególnymi populacjami (Kaczmarczyk i Wolnicki 2016). Utrzymujące się naturalne istotne różnice genetyczne między populacjami w kraju ma kilka przyczyn, wśród których dystans geograficzny dzielący poszczególne populacje nie ma znaczenia decydującego. Ocena izolacji uwzględnia niezbyt duży wkład populacji z obszaru Piotrowo w genetyczne zróżnicowanie w obrębie gatunku.

Ocena ogólna: ocena B

Obszar Natura 2000 Piotrowo PLH220091 nadal zachowuje rangę jednego z najważniejszych miejsc ochrony strzebli błotnej w Polsce. Zarysowujące się po 2017 roku negatywne zmiany niektórych populacji i/lub siedlisk nie stanowią jeszcze zagrożenia dla obecności tego gatunku w granicach obszaru. Podstawą przyznanej oceny są w głównej mierze niewłaściwe (U1) perspektywy ochrony strzebli błotnej jak również spadek populacji związany przede wszystkim z obecnością w obszarze ryb drapieżnych.

Ponadto na terenie obszaru stwierdzono siedliska 4030 i 6230:

4030 – Suche wrzosowiska:

W obszarze znajduje się jedno stanowisko siedliska, obejmujące kilka małych (po kilkadziesiąt m²) płatów wrzosowiska. Podczas prac terenowych zweryfikowano stanowisko i doprecyzowano jego powierzchnię. Siedlisko nie jest typowo wykształcone, a jego powierzchnia (0, 21 ha) w stosunku do powierzchni zajmowanej przez suche wrzosowiska w kraju jest nieistotna – podtrzymana zostaje ocena z SDF (D).

6230 – Bogate florystycznie górskie i niżowe murawy bliźniczkowe:

W obszarze stwierdzono występowanie 4 niewielkich płatów muraw bliźniczkowych. Utworzyły się one w strefie przejścia między torfowiskami przejściowymi a innymi zbiorowiskami, zwykle na mineralnych wyniesieniach terenu. W dokumentacji do PZO określono ich łączną powierzchnię na 0,29 ha. Ze względu na brak charakterystycznej kombinacji gatunków oraz niewielką powierzchnię ocena siedliska z SDF (D) zostaje utrzymana.

4.3. Zagrożenia, presje i działania mające wpływ na obszar

Najważniejsze oddziaływania i działalność mające duży wpływ na obszar

Oddziaływania negatywne			
Poziom	Zagrożenia i presje [kod]	Zanieczyszczenie (opcjonalnie) [kod]	Wewnętrzne / zewnętrzne [i o b]
H	J02.01.02		b
H	K02.01		i
H	H01.05		o
L	K02.02		i
L	F02.03		i
M	I02		i
L	I01		i
L	D01.01		i
Oddziaływania pozytywne			
	Działania,	Zanieczyszczenie	Wewnętrzne

Poziom	zarządzanie [kod]	(opcjonalnie) [kod]	/ zewnętrzne [i o b]
M	B02		i

Poziom: H = wysoki, M = średni, L = niski.

Zanieczyszczenie: N = stosowanie azotu, P = stosowanie fosforu/fosforanów, A = stosowanie kwasów/zakwaszanie, T = toksyczne chemikalia nieorganiczne,

O = toksyczne chemikalia organiczne, X = zanieczyszczenia mieszane.

i = wewnętrzne, o = zewnętrzne, b = jednocześnie.

4.4. Własność (opcjonalnie)

Typ		[%]
Publiczna	Krajowa/federalna	0
	Kraj	0
	związkowy/województwo	0
	Lokalna/gminna	0
	Inna publiczna	0
Własność łączna lub współwłasność		0
Prywatna		0
Nieznana		100
Suma		100

4.5. Dokumentacja (opcjonalnie)

[1] Przewoźniak M. (red.) 2000 Kaszubski Park Krajobrazowy. Walory - zagrożenia - ochrona. Materiały do monografii przyrodniczej regionu gdańskiego. Wydawnictwo "Marpress", Gdańsk. [2] Lenartowicz Z. 2008 Inwentaryzacja przyrodnicza planowanej ostoji siedliskowej "Piotrowo" (Pojezierze Kaszubskie) - chroniącej siedliska strzebli błotnej. Zespół Dokumentacji Przyrodniczej, Wydział Środowiska i Rolnictwa PUW w Gdańsku. [3] Radtke G. 2009 Raport na temat występowania priorytetowych gatunków ryb i minogów w sieci Natura 2000 w województwie pomorskim. Instytut Rybactwa Śródlądowego w Olsztynie. Zakład Ryb Wędrownych w Gdańsku. [4] Zalewski T. (red.), Majewska J., Nowakowska M. W., Ćwiklińska P., Sadowska A., Wolnicki J., 2013, Dokumentacja Planu Zadań Ochronnych obszaru Natura 2000 Piotrowo PLH220091. [5] Kaczmarczyk D., Wolnicki J. 2016. Genetic diversity of the critically endangered lake minnow *Eupallasella percnurus* in Poland and its implications for conservation. PLoS ONE 11(12), e0168191. [6] Nowiński K., 2017, Uzupełnienie stanu wiedzy dotyczące Jeziora Piotrowskiego, będącego siedliskiem 3160 Naturalne, dystroficzne zbiorniki wodne, w granicach obszaru Natura 2000 Piotrowo PLH 220091. [7] Wolnicki J., 2017, Wyniki monitoringu stanu siedliska oraz populacji strzebli błotnej *Eupallasella percnurus* (Pallas, 1814) w granicach obszaru Natura 2000 Piotrowo PLH22009. [8] Wolnicki J., 2019, Wyniki monitoringu stanu siedliska oraz populacji strzebli błotnej *Eupallasella percnurus* (Pallas, 1814) w granicach obszaru Natura 2000 Piotrowo PLH220091. [9] Wolnicki J., Sikorska J. 2019. Perspektywy ochrony zagrożonej w Polsce ryby karpiovej, strzebli błotnej *Eupallasella percnurus* (Pall.), w świetle wyników jej monitoringu. Komunikaty Rybackie 6: 6 16.

5. STATUS OCHRONY OBSZARU (OPCJONALNIE)

5.1. Istniejące formy ochrony na poziomie krajowym i regionalnym:

[Powrót](#)

Kod	Pokrycie [%]	Kod	Pokrycie [%]	Kod	Pokrycie [%]
PL03	61.49				

5.2. Powiązanie opisanego obszaru z innymi formami ochrony:

na poziomie krajowym lub regionalnym:

Kod rodzaju	Nazwa terenu	Rodzaj	Pokrycie [%]
PL03	Kaszubski Park Krajobrazowy	*	61.49

6. ZARZĄDZANIE OBSZAREM

6.1. Organ lub organy odpowiedzialne za zarządzanie obszarem:

[Powrót](#)

Organizacja:	Regionalna Dyrekcja Ochrony Środowiska w Gdańsku
Adres:	Polska Chmielna 54/57 80-748 Gdańsk
Adres e-mail:	sekretariat.gdansk@rdos.gov.pl

6.2. Plan(-y) zarządzania:

Aktualny plan zarządzania istnieje:

☒	Tak	Nazwa: Zarządzenie Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Gdańsku z dnia 26 maja 2014 r. w sprawie ustanowienia planu zadań ochronnych dla obszaru Natura 2000 Piotrowo PLH220091 Link: http://edziennik.gdansk.uw.gov.pl/WDU_G/2014/2138/akt.pdf
		Nazwa: Zarządzenie Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Gdańsku z dnia 19 stycznia 2016 r. zmieniające zarządzenie w sprawie ustanowienia planu zadań ochronnych dla obszaru Natura 2000 Piotrowo PLH220091 Link: http://edziennik.gdansk.uw.gov.pl/WDU_G/2016/161/akt.pdf
☐	Nie, ale jest w przygotowaniu	
☐	Nie	

7. MAPA OBSZARU

[Powrót](#)

Nr ID INSPIRE:

PL.ZIPOP.1393.N2K.PLH220091

Mapa załączona jako plik PDF w formacie elektronicznym (opcjonalnie)

☒ Tak ☐ Nie

Odniesienie lub odniesienia do oryginalnej mapy wykorzystanej przy digitalizacji granic elektronicznych (opcjonalnie)

--
